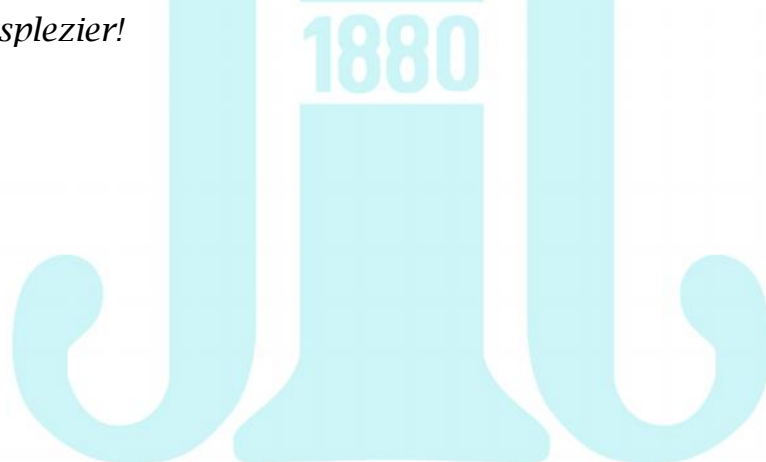

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE SCHAT VAN ALI EN ALADDIN

jeugdtoneel

door

Jef Boden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2007

Nr.2958

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>DE SCHAT VAN ALI EN ALADDIN</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>JEF BODEN</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2007/220/33
ISBN 978-90-385-09983

© 2007 Toneelfonds J. Janssens/Jef Boden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(24 kinderen)

ALI
ALADDIN
AYSE
DALIL
WAARZEGSTER 1
WAARZEGSTER 2
GEEST
ROVERHOOFDMAN
JASPER
IVAN
NIELS
JENTE
NENEH
GITTE
NATASJA
JONAS
MATTHIAS
DAGMAR
JOREN
ALINE
SOPHIE
ROBBE
THOMAS
STIJN

DE ROVERS : kunnen gespeeld worden door alle kinderen van de groepjes.

DECOR

Enkele marktkraampjes – Struikgewas – Enkele rotsen enz...

(Als de schikking dit toelaat, wandelen de toeschouwers bij het binnenkomen langs een soort rommelmarkt. Daarin staat zeker een standje met “oude lampen” van Aladdin, Ali’s “wonderbaarlijke spreukententje” en de waarzeggerskraam “Alles over de liefde”. De drie standjes blijven op het speelveld als decoronderdeel voor het verdere verloop. Tijdelijke standjes kunnen door de andere spelers ontworpen en bemand worden. Zeker twee groepjes kinderen (tweede en derde) slenteren tussen de kraampjes. Een van de spelers, Neneh, laat vergeetachtig een rugzak achter. Een van de pestkoppen, Matthias, laat die, wanneer het publiek zit en de spelers achter de schermen verdwijnen, in een afvalcontainer (of een kist) glijden. Behalve de “marktkramers” verlaten de spelers het speelveld. Ali verlaat zijn kraampje en wandelt tot bij Aladdin.)

ALI : Hoe was het hier?

ALADDIN : *(blik naar het publiek)* Veel volk.

ALI : Maar weinig verkocht.

ALADDIN : Bij mij is het net hetzelfde. Soms verdenk ik de mensen ervan dat ze hier iets anders komen doen dan onze spullen kopen. Je moet uitkijken of ze laten nog wat rommel achter.

ALI : Geen diefstalbeveiliging nodig.

ALADDIN : Ik niet. Wat krijg je vandaag nog verkocht?

ALI : Het moet blinken. Het moet goed klinken. Glitter!

ALADDIN : Geen oude rommel.

ALI : Wat moeten we dan met onze rommelmarkt?

ALADDIN : Wat hebben mensen nodig?

ALI : Wat mensen nodig hebben? Daar gaat het niet om. Winkelen is tegenwoordig een hobby. Ze moeten geloven dat ze ‘t moeten kopen. Omdat het een nieuwe uitvinding is. Omdat het een nieuw kleurtje heeft. Omdat het vorige niet meer past bij het interieur. Of het nodig is: dat heeft geen belang.

ALI : Denk je?

ALADDIN : Ik weet het wel zeker. *(Kijkt rond)* Trouwens, die rommel moet toch ooit eens

opgeraken? Waar haal je die trouwens vandaan?

ALADDIN : (*argwanend*) Wil je het echt weten?

ALI : Ja.

ALADDIN : Ik zal je een geheim vertellen. Maar de muren hebben oren: beloof het niet aan de mensen verder te vertellen.

ALI : Zou ik nooit doen.

ALADDIN : Ik vertel het uitsluitend aan jou. Niemand die dit ooit gehoord heeft. Kijk, het begon zo.

(*Aladdins moeder op*)

AYSE : Aladdin! Waar ben je?

ALADDIN : (*fluistert tegen Ali*) Mijn moeder. (*Naar haar*) Ma?

AYSE : Wat ben je aan het doen?

ALADDIN : Niets bijzonder.

AYSE : Ai, ai. Niets bijzonder. Hoe is het mogelijk! Je weet hoe arm we zijn. Weet jij wat je straks zal eten?

ALADDIN : Neen.

AYSE : Ik ook niet. En jij zal ervoor moeten zorgen. Ga op zoek. Loop het dorp uit. De heuvels in. Tot waar geen velden en boomgaarden meer zijn. Zoek waar je wilde struiken vindt. Wilde vijgen. Die zijn nu rijp. Of wilde dadels. Je kan ze beter plukken dan aan de boom te laten rotten. Maar haast je, want het is een eind lopen. Hier is een zak. Neem niets wat van een ander is. Zoek en pluk wat de natuur ons zo wil geven.

ALADDIN : Ik ga al.

AYSE : En eet onderweg niet alles op. Breng hem vol terug.

ALADDIN : Ik zou niet anders durven.

AYSE : Lieg niet. Snotneus.

(*Aladdin wuift nog even 'ongemerkt' naar Ali. Af. Aladdin verschijnt opnieuw aan de overzijde, zoekend.*)

ALADDIN : Zo ver ben ik nog nooit geweest. Nog niets heeft het opgeleverd. Als er wat groeit, is het van iemand. Als het van niemand is, groeit er niet zo veel. Maar... is dat hier geen verwilderde, al lang verlaten en vergeten tuin?

(Op de achtergrond geschilderde struiken, daartussen de opening van een grot. Terwijl hij onderzoekend rondkijkt, verschijnt een goed geklede man.)

DALIL : Wie ben jij?

ALADDIN : (*'betragt'*) Aladdin, meneer.

DALIL : Jij woont hier niet.

ALADDIN : Niemand woont hier. Zo verlaten: dat zie je toch.

DALIL : Nieuwsgierig ben je zeker. Wat zoek je?

ALADDIN : (*aarzelend*) Eten, meneer. Maar ik wil niets stelen. Alleen wat van niemand is, wil ik mee naar huis nemen. Zoals wat in een vergeten en verlaten tuin groeit. We hebben honger.

DALIL : Zo arm dat je zelfs geen eten hebt? Je ziet er ook maar magertjes uit: werk ga je zo al evenmin vinden. Maar als je wil, ik weet misschien iets. Wil je een zilverstuk verdienen?

ALADDIN : Natuurlijk, meneer. Daar doe ik alles voor.

DALIL : Alles? Mmmmm, luister goed. Zie je die rotsen daar? Daar zit een kelder onder. Ooit heeft mijn familie hier in de buurt gewoond. Ik zou graag een herinnering willen, een familiestuk. Maar ik ben te groot om door dat gat te kruipen. Als jij dat voor mij doet, krijg je deze munt. En al wat hier nog eetbaar is. Het enige wat ik vraag is een oude lamp.

ALADDIN : Dank u. (*Steekt zijn hand al uit*)

DALIL : Och, waarom niet? Je moet toch terug langs hier komen.

(Aladdin kruipt voorzichtig in de grot)

Zie je ze?

ALADDIN : Het ligt hier vol. Tussen de spinnenwebben en onder het stof.

DALIL : Wat zie je?

ALADDIN : Kisten. Manden. Kruiken. Ze zijn te zwaar op op te tillen. (*Hoofd door opening*) Het lijkt wel een opslagplaats vol schatten.

DALIL : Schatten? Rommel is het. Zie je een oude olielamp?

ALADDIN : Ja.

DALIL : Geef ze dan. (*Er volgt geen antwoord*) Wel? Als je ze hebt, geef ze dan hier.

ALADDIN : Ik kom.

DALIL : Eerst de lamp. Dan kom je er zelf uit.

ALADDIN : Ik zal eerst komen.

DALIL : Eerst de lamp.

(Dalil ijsbeert, Aladdin steekt zijn hoofd ongemerkt door de grotopening naar buiten)

ALADDIN : Het is vreemd. Dit is een kelder vol schatten en hij wil alleen een oude lamp. Ik vertrouw het niet. Oei.

(Aladdin duikt weer in de grot, Dalil ervoor.)

DALIL : Wel, hoe zit het? Geef hier die lamp. Als je nog lang wacht, sluit ik de opening af en dan zoek je het daar maar uit.

ALADDIN : Wil je die lamp?

DALIL : Ja natuurlijk. De rest kan me gestolen worden.

ALADDIN : Of is gestolen.

DALIL : Wat zeg je?

ALADDIN : Het is te verdacht, te gek.

DALIL : Ik word gek. Door jou. Schelm. Schurk. Die lamp!

ALADDIN : Neen!

DALIL : Je hebt er zelf voor gekozen. (*sluit de grot en vertrekt*)

(Een groepje kinderen is ondertussen verschenen en slentert tot bij het waarzegkraampje. Op een uithangbord staan de tarieven vermeld: verliefd 1 euro, verloofd 2 euro, getrouwd 3 euro, eeuwige liefde: 10 euro.)

JASPER : We hadden beter iets anders gedaan.

IVAN : Hier valt niet veel te beleven.

NIELS : 't Is een echte rommelmarkt. Ik heb nog niks leuks gezien.

JENTE : Zou dat niks zijn?

NIELS : Wat?

JENTE : Waarzeggers.

IVAN : Die verzinnen zelf wat ze zeggen. Je denkt toch niet dat die echt in de toekomst kunnen kijken.

JENTE : We kunnen toch eens proberen? Iets is nog altijd meer dan niets.

IVAN : Ik niet.

JASPER : Denk je dat het toch meer dan een verzinsel zou kunnen zijn?

NIELS : Heb je schrik?

JENTE : Durf je niet?

JASPER : We gaan mee. We sturen je niet alleen in de hol van de leeuw.

JENTE : Een leeuw van de rommelmarkt brult niet. Die miauwt.

IVAN : Flauw, maar jij moet de vragen stellen.

WAARZEGSTER 1 : Kom binnen.

WAARZEGSTER 2 : Ga zitten.

WAARZEGSTER 1 : Wij kijken in de toekomst.

WAARZEGSTER 2: Hoe mooi die zal zijn.

WAARZEGSTER 1: Mooi, mooier, wie is de mooiste?

WAARZEGSTER 2: En, niet tevreden, geld terug.

WAARZEGSTER 1 : Al mag je in de liefde nooit te snel oordelen.

WAARZEGSTER 2 : Zo snel geven wij het geld ook niet terug.

WAARZEGSTER 1 : Zeg eens, wat wil je weten?

JASPER : Ja, euh, of je kan zien wie het zal zijn, en wanneer en of het lang zal duren.

WAARZEGSTER 1 : Ja, ja, dat kennen we.

WAARZEGSTER 2 : Daar weten we alles van.

WAARZEGSTER 1 : We zullen eens in de bol kijken.

(Handen rond de bol die begint te gloeien)

Oh, oh, bezie dat eens.

IVAN : Wat zie je?

WAARZEGSTER 2 : Al zo groot, zo rond, zo sexy.

NIELS : Heeft ze mooie ogen?

WAARZEGSTER 1 : Dat is niet zo duidelijk. Liefde is blind.

JENTE : Blond of donker?

WAARZEGSTER 2 : Donker. Om te zoenen, oh, ik word er zelf helemaal gek van.

JASPER : Afblijven. 't Is voor mij.

WAARZEGSTER 2 : Er is genoeg voor iedereen. Die zoenen. Ze smelten op je tong.

NIELS : Mijn tong en zeg nu wat je ziet.

WAARZEGSTER 1 : Negerzoenen.

WAARZEGSTER 2 : Die hebben we nog. Ik geef er eentje.

(Waarzegster 2 haalt een schaalpje met negerzoenen, presenteert ze aan de kinderen.)

IVAN : Flauwe kul.

JENTE : Ik wil er eentje.

NIELS : Lekker.

(Ze stappen op en lopen af. Anderen zijn ondertussen op zoek naar een rugzak.)

NENEH : Ik weet zeker dat ik hem hier gelaten heb.

NATASJA : Het is niet de eerste keer dat je iets kwijt bent.

GITTE : Je moet niet meer zeggen dat ik dikwijls verstrooid ben.

NENEH : Verstrooid is één zaak. Hoe dikwijls heb ik al iets teruggevonden op plaatsen

waar ik nooit geweest ben?

